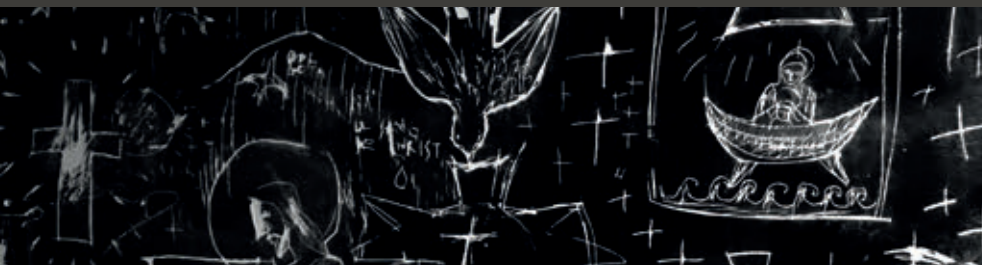

David Caño
Un cos preciós per destruir

Premi Jocs Florals de Barcelona 2019

Proa

DAVID CAÑO

Un cos preciós per destruir

PREMI JOCS FLORALS DE BARCELONA 2019

EDICIONS PROA

BARCELONA

2019

Un jurat format per Manuel Forcano (president), Àngels Gregori, Jaume Pons Alorda, Jordi Marrugat, Ponç Pons i Josep Lluch (vocals) va concedir a aquesta obra el Premi de Poesia dels Jocs Florals de Barcelona 2019.

**Ajuntament
de Barcelona**

Disseny de la col·lecció: TYPERWARE®

Disseny de la coberta: Planeta Art & Disseny

Imatge de la coberta: © *Konvent*. © Rai Escalé / Milos Koptak

Primera edició: novembre del 2019

© 2019 David Caño

© 2019 Lluís Calvo pel text

Il·lustració interior: *Engraved*, © Rai Escalé

Drets exclusius d'aquesta edició:

2019 Raval Edicions SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Composició i compaginació: *Vilanrosa*

Impressió: Liberdúplex

ISBN: 978-84-7588-799-9

Dipòsit Legal: B-23.342-2019

Índex

<i>Tot</i>	13	
<i>Pasifae</i>	15	
<i>It's only blood, Jim</i>	19	
<i>Beirut</i>	23	
<i>Credo</i>	25	
<i>Premonició</i>	27	
<i>Exili(s)</i>	29	
<i>La tempesta</i>	31	
<i>Walden</i>	33	
<i>La noia del pantà</i>	35	
<i>Paraules, només</i>	37	
<i>Ratlla de llum</i>	39	
<i>Amour fou</i>	41	
<i>Entre Safo i Germain Berton</i>	43	
<i>Suburbial</i>	45	
<i>Entre muntanyes</i>	47	
<i>Sense Pasolini</i>	49	
<i>Habitació 304</i>	51	
<i>(Entre parèntesis)</i>	55	
<i>Olot: una postal de Tots Sants</i>	57	
<i>Amb l'estació de Portbon a l'esquena</i>	59	

<i>Ultranegre</i>	61
<i>Happy end</i>	63
<i>Post coitum tristesse</i>	65
<i>Des del pont de la FAI</i>	67
<i>Confessió</i>	69
<i>Olors</i>	71
<i>Barcelona Calamitat</i>	73
<i>En la penombra</i>	77
<i>Fleeting red rain</i>	79
<i>Punt final</i>	83
Glossa de Lluís Calvo	85

Pasífae

Jo no sabia res d'aquella platja al capvespre,
del repòs de les gavines,
ni de la son que t'enteranyinava els ulls
quan em tenyies la saliva de cafè,
i m'assenyalaves la fotografia
com si nosaltres fóssim u
i poguéssim ficar-nos a la panxa del bou,
com si poguéssim desaparèixer per sempre.

Jo no sabia res de l'home de l'espigó,
ni si duia la caputxa de la nit,
ni si s'emmirallava al mar com una salvació,
si contemplava les estrelles aigua endins
per por o per nostàlgia i, sobretot,
si aquest lloc fantasmagòric on sempre em portaves
tenia res a veure amb el que encara ens havia de passar.

Tampoc no sabia res
de la sorra que t'enredava els cabells
quan tornaves amb la foscor,
i et llepava la sal fent-te caminets per tot el cos,
per no perdre'm, per no oblidar-me de tornar,

i se m'incendiaven les genives
que em mossegava d'ànsia o per gust
d'una sang que també era la teva,
i et parlava de presències moribundes,
cercant-se, bojament,
en la perifèria de ciutats proscrites
d'uns països que ja han desaparegut,
i que l'amor només podia refundar-se allà,
arrelar en plena malura, erma i bombardejada
la terra tornada pols d'edificis derruïts
i adolescents amb la boira perpètua a la mirada
desconfiant de la paraula *destí* o *supervivència*.

L'amor
només podia sorgir d'aquest abisme endimoniat
cridant-me amb veu profunda,
que el negre em xuclava i eres tu,
entrellum al fons, penetrant la meva devastació,
abraçant-me les tremolors,
sense remei ni conjur, i jo m'hi donava,
em llançava al buit de la demència,
al lloc acollidor, a l'escalf del remolí
i a la suor com dues bèsties,
que l'amor no és dòcil ni domesticable, et deia,

que l'amor furga, fot mal, deixa ferida,
i és d'aquesta nafra que en neix el dolor,
i veia bategar la teva matriu amb un desfici primigeni,
quan, de sobte, tota la platja es tornà groga
i la mort va sentir pànic per primer cop.

It's only blood, Jim

COM DOS VAMPIRS DESPRÉS DE JIM JARMUSCH

I

Deambular per ciutats desconegudes,
resseguir la perifèria del teu cos,
ensorrar murs, cobrir-nos els cabells.

I saber,
que la llum no reposa mai
dins la copa ofrena dels vermells,
que ja no serem immortals,
i que tota la història d'Occident
es dilata als ulls, pel llagrimal,
quan sona Ben Klock
i ens passem saliva contaminada
mentre martelleja industrial la nostra por
i la poesia és un furgar-nos el cos tan endins
que espanta.

II

A EN MARCEL PEY, THE LIQUID DARK

*La paraula s'ha desenganxat del cos.
Parlem molt, però els cossos no es troben.*

FRANCO "BIFO" BERARDI

Quan el negre de la nit cobreix la neu
de les ciutats que ja quasi hem oblidat,
i la boira s'eleva, i dius Varsòvia
sense pensar en cap holocaust,
només en dones llop i violins fent l'amor
amb joves partisans i un vagabund
mig endormiscat i borratxo et mira
i veus totes les civilitzacions d'Europa
en els seus ulls.

Quan el fred ha deixat de glaçar-nos la sang,
i trepitgem memòria i pols
per carrers derruïts i mal il·luminats,
i la nena descalça ens interroga,
i assumim que no ens queda cap més somni per vendre'ns,
cap esperança més per empenyorar.

Quan de tant fugir, ens hem adonat
que ens sentim estrangers a pertot,
i cerquem teatres abandonats
només pel gust de plorar-hi,

 i tot ho cobreix la tristesa.

Llavors —i potser només llavors,
ja no ens caldran les paraules.

I del silenci
en sorgirà un jurament tan profund,
que oblidarem per sempre més
el fons de la sala més fosca
d'aquella discoteca subterrània
de l'est de Berlín.